

η ηχώ των κανονιών LRAD

1η Νοέμβρη του 2024 τμήμα της οροφής στον σιδηροδρομικό σταθμό του Νόβι Σαντ στη σερβία πέφτει σκοτώνοντας **15 άτομα**. Ακολουθούν καταλήψεις πανεπιστημίων, μπλόκα σε κεντρικούς δρόμους και απεργίες. Πέντε μήνες τώρα οι μαζικές κινητοποιήσεις δεν σταματούν, παρά τις παραιτήσεις πολιτικών, την καταστολή, και την προπαγάνδα περί διαδηλωτών «υποκινούμενων από εχθρικά καθεστώτα».

Στις 15 Μάρτη, ενώ το μεγαλύτερο πλήθος που είχε συγκεντρωθεί ποτέ στο Βελιγράδι τηρούσε 15 λεπτά σιγής για τους νεκρούς, η ησυχία έσπασε από τον ήχο ενός ηχητικού κανονιού. «Σαν να συγκρούονται 200 αεροπλάνα». Ωστικά κύματα που αν ήσουν κοντά σε παρέσερναν και σε έριχναν κάτω, και αν ήσουν πιο μακριά ένιωθες να σε σπρώχνουν ενώ δεν ήξερες τί είναι αυτό που σε πλησιάζει σαν να έρχεται να σε πατήσει. Πέρα από τον άμεσο πόνο και τα προβλήματα ακοής, το ίδιο βράδυ και τις επόμενες μέρες κόσμος είχε πονοκεφάλους, υψηλή πίεση, ίλιγγο και ναυτία, ενώ αναφέρθηκαν και απώλειες λειτουργίας ακουστικών βοηθημάτων και καρδιακών βηματοδοτών.

Λίγες μέρες μετά, **21η Μάρτη**, πεθαίνει από τα τραύματά του από την πτώση της οροφής άλλο ένα άτομο, 19 χρονών – **ο 16ος νεκρός** του σιδηροδρομικού του Νοβι Σαντ. Οι κινητοποιήσεις στην σερβία συνεχίζονται, τα πανεπιστήμια παραμένουν κατειλημμένα, νέες αυτόνομες μορφές οργάνωσης ξεπηδάνε στις γειτονιές αναζητώντας απαντήσεις στην υποτίμηση που παντού γεννά δυστυχήματα-δόλοφονίες.

από τον στρατό ((((((·)))))) στην αστυνομία

Το όπλο που χρησιμοποιήθηκε πάνω στους διαδηλωτές στις 15 Μάρτη ήταν ένα ηχητικό κανόνι, ή **LRAD** (Long Range Acoustic Device, δηλαδή Ηχητική Συσκευή Μακράς Ακτίνας). Τα LRAD αναπτύχθηκαν **από τον στρατό των η.π.α και την Genasys Inc.** (πρώην American Technology Corporation και LRAD Corporation), και, **όπως και πολλά άλλα όπλα και τεχνικές προηγούμενης** (πχ τα δακρυγόνα, που αναπτύχθηκαν κατά τον Α'ΠΠ), **γρήγορα η χρήση τους επεκτάθηκε από στρατιωτική σε αστυνομική.**

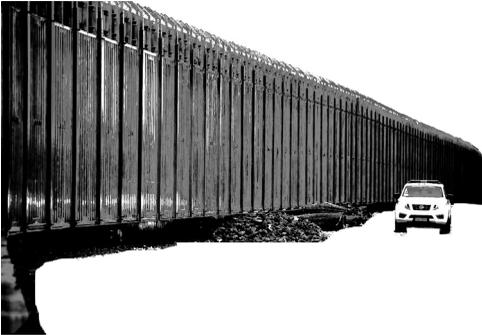
Τέτοιου τύπου «ανταλλαγές» προδίδουν την σημερινή συνέχεια στρατού και αστυνομίας, η οποία αντικατοπτρίζει και το πώς ιστορικά τα δύο σώματα κάποτε ήταν ένα. Με την αντικατάσταση των μοναρχιών και την εκ νέου δικαιολόγηση της δημοκρατικής εξουσίας στα μοντέρνα έθνη κράτη, τα σώματα αυτά σταδιακά διαχωρίστηκαν στην βάση διαφορετικών πολιτικών δικαιωμάτων και κρατικών υποχρεώσεων ανάμεσα σε μέρη των ντόπιων πληθυσμών και σε πληθυσμούς άλλων κρατών. Το ιππικό και οι ντουφεκίες στους απεργούς πολίτες-εργάτες αντικαταστάθηκαν, σιγά σιγά, με χωροφυλακές με γκλοπ, και αργότερα με ειδικές αστυνομικές μονάδες διαχείρισης πλήθους (MAT). Από τον καθαρό στρατό, δηλαδή, σε μία διακριτή αλλά στρατιωτικοποιημένη αστυνομία.

Το ότι η διάκριση αυτή στρατού και αστυνομίας, εσωτερικού και εξωτερικού εχθρού, έχει υπάρξει μόνο τυπική προκύπτει και από τις ανάγκες που αυτά τα σώματα έρχονται να εξυπηρετήσουν: Αν και η τυπική διάκριση θέτει τον στρατό ως ένα σώμα μεγαλύτερης δυνατότητας για βία που επεμβαίνει στο «εξωτερικό», οι στρατιωτικές επεμβάσεις έχουν, ανά περιόδους και σε διαφορετικές περιοχές, περισσότερο χαρακτηριστικά πολιτικής-αστυνομικής επιχείρησης, καθώς είναι η αξιοποίηση –και όχι η πλήρης καταστροφή– του τοπικού προλεταριάτου και των φυσικών πόρων που απαιτείται από το διεθνές κεφάλαιο. Αντίστοιχα και στο «εσωτερικό», η τυπική διάκριση καταρρίπτεται όταν οι ντόπιοι πληθυσμοί χρειάζεται να αντιμετωπιστούν με ιδιαίτερα αυξημένα επίπεδα βίας, είτε επειδή αποτελούν υποτιμημένη ή πλεονάζουσα εργατική δύναμη που δεν χρήζει προστασίας, είτε επειδή εκφράζουν αρνήσεις και προβάλλουν κινδύνους για την κοινωνική τάξη, την κανονικότητα των κοινωνικών ρόλων και των σχέσεων εκμετάλλευσης.

Στα πλαίσια αυτής της τυπικής μόνο διάκρισης στρατού και αστυνομίας, εσωτερικού και εξωτερικού, παρατηρείται ένα **«φαινόμενο μπούμερανγκ»:** Μέθοδοι ελέγχου και καταστολής που εφαρμόζονται σε περιθωριακούς (γεωγραφικά ή κοινωνικά) πληθυσμούς, σε εθνικά-φυλετικά και ταξικά κατώτερες τάξεις, στα πολεμικά μέτωπα ή στα σύνορα «επιστρέφουν» για να ελέγξουν και να καταστείλουν τους ευρύτερους πληθυσμούς της ενδοχώρας και των μητροπόλεων.

από τα σύνορα

((((((-)))))) στις μητροπόλεις

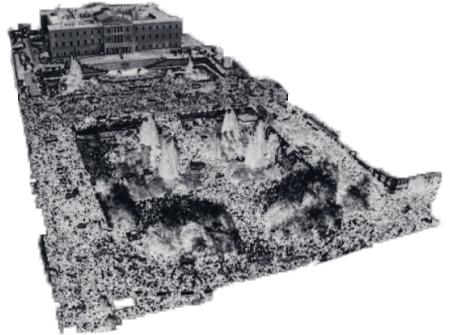
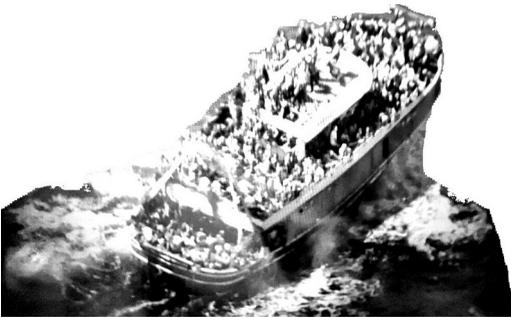
Από τις η.π.α, όπου εφευρέθηκε το LRAD το 2000, η τεχνολογία χρησιμοποιήθηκε πρώτα στο Ιράκ, πριν μεταφερθεί και στο αστυνομικό οπλοστάσιο διαχείρισης (ντόπιου) πλήθους μόλις το 2004, και να τεθεί σε χρήση πρώτη φορά το 2011 ενάντια σε καταλήψεις δημόσιου χώρου στα πλαίσια του κινήματος Occupy.

Μετά τις 15 Μάρτη, η σέρβικη κυβέρνηση αρχικά αρνήθηκε την χρήση ηχητικών κανονιών εναντίων των διαδηλωτών, λέγοντας μάλιστα πως το σερβικό κράτος δεν διαθέτει τέτοιο εξοπλισμό καθώς τον θεωρεί παράνομο. Παρ' όλα αυτά, **η χρήση ηχητικών κανονιών στη σερβία έχει καταγραφεί από το 2023**. Σε ανακοίνωσή του, το Δίκτυο Παρακολούθησης Συνοριακής Βίας γράφει πως σε ειδική επιχείρηση, παρουσία της Frontex, **μεταξύ Οκτώβρη 2023 και Γενάρη 2024, ο σέρβικος στρατός χρησιμοποιούσε ηχητικά κανόνια ενάντια σε μεταναστεύοντες πληθυσμούς στα βόρεια της χώρας**, προκειμένου να εκκενωθούν τα άτυπα καμπς και να σπρωχθεί ο κόσμος σε κρατικά ελεγχόμενα κέντρα. Στην ίδια ανακοίνωση αναφέρεται ότι το κανόνι LRAD που χρησιμοποιήθηκε στις 15 Μάρτη στο Βελιγράδι ήταν της Genasys και αγοράστηκε μέσω μίας Ισραηλινής εταιρίας όπλων το 2022.¹

1 Border Violence Monitoring Network: BVMN Statement on the use of Sonic Weapons in Serbia. Απρίλιος 2025

Αντιστοίχως LRAD της Genasys έχει προμηθευτεί και το ελληνικό κράτος δύο χρόνια νωρίτερα, το 2021, προσθέτοντας τα ηχητικά κανόνια στο οπλοστάσιο του φράχτη του Εύρου. «Ενώ ο κόσμος ξεκινά να ταξιδεύει ξανά», έγραφε η τότε αρθρογραφία εν μέσω μεταβαλλόμενων πανδημικών μέτρων, «η Ευρώπη στέλνει στους μετανάστες ένα ηχηρό μήνυμα: μείνετε μακριά!» (sic). **Πόσος καιρός μέχρι να ακούσουμε ένα «ηχηρό μήνυμα» στην Αθήνα;**

από τους «άλλους» ((((((·)))))) σε «εμάς»

Ο εθνικισμός και ο ρατσισμός, ως κυρίαρχοι λόγοι και ως άτυπες και θεσμικές πρακτικές, παράγουν τάξεις ανθρώπων για τους οποίους δικαιολογείται περισσότερος έλεγχος, βία και εκμετάλλευση. Ο «έξυπνος φράχτης» του Έβρου με τα drones, τις κάμερες, τα δακρυγόνα, τις κρότου λάμψης, τις αύρες, τα ηχητικά κανόνια και άλλες «μη-βίαιες» μεθόδους εξωθεί κόσμο σε πιο επικίνδυνες θαλάσσιες διαδρομές όπου οι επίσης «μη-βίαιες» μανούβρες και ρυμουλκήσεις του λιμενικού ξεπλένουν τις δολοφονίες μεταναστών ως ατυχείς πνιγμούς.

Η Πύλος και τα Τέμπη έχουν την εξής διαφορά: Για τον πληθυσμό όπου το επίκεντρο της αντίληψής του είναι η δημόσια σφαίρα του έλληνα ή του ευρωπαϊού πολίτη, **οι 750 επιβαίνοντες του αλιευτικού που βύθισε το ελληνικό λιμενικό στις 14 Ιούνη του 2023 είχαν την μοίρα τους ήδη-γραμμένη**: Ως άτομα που διέσχισαν ευρωπαϊκά σύνορα ερχόμενα από την Αίγυπτο, την Συρία, το Πακιστάν, το Αφγανιστάν, την Παλαιστίνη και αλλού, έμελλαν να γίνουν άγνωστοι εξουθενωμένοι και φυλακισμένοι μέσα στις παγίδες της γραφειοκρατίας ασύλου ή/και αόρατοι υπερεκμεταλλευόμενοι εργάτες (όπως και έγινε με τους 104 που διασώθηκαν). Ή έμελε να πεθάνουν στα σύνορα. Η ύπαρξή τους δεν συσχετιζόταν με καμία υπόσχεση μέλλοντος. (Αυτά στη βάση πάντα της αντίληψης με επίκεντρο την δημόσια σφαίρα του έλληνα ή του

ευρωπαϊού πολίτη, γιατί τα ίδια αυτά άτομα που από μία σκοπιά βρίσκονται σε ένα καθεστώς κοινωνικού θανάτου, από μια άλλη είναι πρόσωπα με ιστορία, με παρελθόν και μέλλον).

Από την ίδια θέση θέασης του κόσμου, **τα ελληνικής υπηκοότητας φοιτητά που έχασαν την ζωή τους στα Τέμπη** δεν είχαν μια τέτοια μοίρα. Είχαν μπροστά τους ένα αβέβαιο μέλλον, καθώς μεγάλωσαν και ζούσαν στην επισφαλή εποχή των διαδοχικών κρίσεων, αλλά, παρ' όλα αυτά, **είχαν ένα μέλλον με υποσχέσεις**. Μάλλον γιαυτό από τους 57 θανάτους είναι η απώλεια των 14 φοιτητών (και 4ων πρόσφατων αποφοίτων), και ο λόγος των συγγενών, που έχει προκαλέσει ιδιαίτερη συγκίνηση (ή περισσότερη τουλάχιστον από την απώλεια των εργαζομένων, ανέργων και μεταναστών).

Όντως αυτά που μας χωρίζουν είναι πολλά, και δεν αποτελούν μόνο εθνικιστική μυθολογία και άλλου τέτοιου τύπου ιδεολογικές κατασκευές. **Οι ζωές μας είναι βαθειά διαχωρισμένες, και οι διαχωρισμοί μεταξύ μας γίνονται πραγματικοί μέσα από μια σειρά θεσμών, βιώνονται στον χώρο, στο σώμα. Βρισκόμαστε σε διαφορετικές μεριές ενός τοίχου, όμως είναι ο ίδιος τοίχος που έχουμε να γκρεμίσουμε.** Όσο περισσότερο το κάνουμε, μάλλον θα αρχίζουμε να αντικρίζουμε μία εξουσία με όμοιο πρόσωπο: τεχνολογίες επιτήρησης, πόνου, θανάτου και απομόνωσης. Ένα κομμάτι αυτού είναι και τα ηχητικά κανόνια LRAD

Να σπάσουμε τους διαχωρισμούς μέχρι οι διαφορές μας να μην είναι παρά εκφράσεις ποικιλίας και διαφορετικότητας

Κοινοί αγώνες για ζωή, μέχρι να μην μας ενώνει μόνο ο θάνατος

Ενίσχυση των σωματείων βάσης, συλλογικοποίηση, πολιτικοποίηση της καθημερινότητας

Απεργίες, καταλήψεις, διαρκείς αγώνες

αλληλεγγύη και αντεπίθεση

((((((-))))))

So Far

9/4/25

farsofar.noblogs.org